

mélységekbe kell alá mennünk, mint a publikánusnak a templomban, amíg a mindnyájunkra nehezedő bünt valóban megismerjük és elismerjük és nem igyekszünk Isten előtt kibeszélni és igazolni magunkat. Messze vagyunk attól, hogy Isten igazsága után éhezünk és szomjúhozunk a magunk személyes és nemzeti, emberi igazságai helyett.

Mit kezdünk hát a karácsonyi üzenettel? Nem értjük, mert nincs szükségünk reá. Olyan világról beszél, mely után egyáltalán nem kíváncszunk. Olyan zavarból és szorongásból mutat kivezető utat, melyeket mi nem érzünk. Olyan sötétségből akar kivenni, melyben jól érezzük magunkat. Olyan ígéretek és feleletek ad, amire mi egyáltalán nem vártunk, amiért nem imádkoztunk, nem küzdöttünk. Olyan bilincsekben old fel, melyek alatt nem nyögtünk. Látjátok, ezért tűnik tova évről-évre anélkül, hogy valamit jelentene, belsőleg segítene és előbbre vinne. Haladtunk egyik ünneptől a másikig és mégis mindig helyt állunk. Énekelünk, bibliát olvasunk, prédikálunk és prédikációt hallgatunk — s mindez hasonlít az üresen szaladó szekérhez — nem jutunk előbbre, mert nem vagyunk a szekéren. Jézus a nagy örömmüzenetet csak azokkal közölheti, kik saját bölcsességükkel és képességükkel valóban szakítottak és most újból és előlről akarják kezdeni egyedül Istennel. Ezt jelenti az adventi idő, amiben vagyunk.

Valami nagy dolog volna, ha ezt elismernők és erre elhatároznók magunkat. De ez nem könnyű, mert ez azt jelenti, hogy fel kell hagyni minden emberi gondolattal. Azt jelenti, hogy dacára az egyháznak és minden prédikációnak, amit hallottunk és minden karácsonyi ünnepnek, amit eddig ünnepeltünk, távol vagyunk Istentől és az Ő világától. Még nem vagyunk Isten hatalma alatt. Bár beszélünk róla, de életünkben ezerszer megtagadjuk és keresztre feszítjük. Szegény foglyok vagyunk aggodalomban és bilincsekben és semmit sem tudunk a szabadságról és istenfiúságról. Azt azonban tudnunk kell, hogy ez a rabság nem Isten akarata. Isten nem akar bilincsekbe verni, Isten nem akarja, hogy fogságban sínlődjünk. Isten nem akar háborút, szenvedést, bünt, halált. Isten más akar. Megbocsátást, segítséget, szabadulást, életet. Ezt akarja Isten. És ott áll már az ajtó előtt. Jön. Adventi, isteni levegő áramlik. Felkel a halnapi és szabadság. Isten az ő választottjait megszabadítja. Széttöri a foglyok bilincsét, felpattantja az

ajtót a várakozók előtt. És öröm levegője érinti azokat, kik a halál árnyékában és sötétségében ülnek.

Vajjon talál-e Isten olyan embereket, akik ezt a nagy és igaz adventi reménységet remélik? Akik hisznek abban, hogy Isten jön és várnak reá? Akik feléje néznek, kérnek, keresnek és zörgetnek?

Ha megjelennek ezek az emberek a földön, advent lesz. Ha *mi* ezek akarunk lenni, adventünk lesz. Megérkezünk az adventtől a karácsonyhoz, az igazi és teljes Isten-győzelemhez, Jézus Krisztus győzelméhez a szenvedés, bűn, halál és minden ördög felett. Előttünk a visszatérés és szabadság útja. Azon fogunk-e menni?
